

КЪРТ ВОНЕГЪТ ДЪЛГИЯТ ПЪТ КЪМ ВЕЧНОСТТА

Превод от английски: Владимир Германов, 1994

chitanka.info

Бяха отраснали врата до врата в покрайнините на града, край ниви, гори и овощни градини, край една красива камбанария, която принадлежеше на училището за слепи.

Сега бяха по на двајсет, без да са се виждали близо година. Отношенията помежду им винаги бяха шеговити и приятелски, но никога не бе ставало дума за любов.

Името му беше Нют. Нейното бе Катрин. В ранния следобед Нют почука на вратата на Катрин.

Катрин излезе да отвори. В ръката си държеше дебелото лъскаво списание, което четеше. То бе посветено изцяло на булчински костюми.

— Нют! — възкликна тя. Беше изненадана, че го вижда.

— Искаш ли да се поразходим? — попита той. Беше срамежлив, дори с Катрин. Прикриваше стеснителността си, като говореше разсеяно, сякаш това, което истински го интересуваше, се намираше някъде много далеч — като че ли беше таен агент, прекъснал за малко мисията си между прекрасните, далечни и зловещи нейни пунктове. Винаги говореше така, дори и когато ставаше дума за неща, които го засягаха дълбоко.

— Да се поразходим? — попита Катрин.

— Единият крак пред другия — отвърна той, — през поляни и мостове...

— Нямах представа, че си в града — каза Катрин.

— Току-що пристигнах.

— Още си в армията, както виждам.

— Остават ми седем месеца. — Беше ефрейтор в артилерията. Униформата му бе изпомачкана. Обувките му бяха прашни. Нуждаеше се от бръснене. Протегна ръка към списанието. — Дай да видя хубавата книжка.

Тя му го подаде.

— Скоро се омъжвам, Нют.

— Знам. Хайде да се поразходим.

— Имам ужасно много работа. Сватбата е след седмица.

— Ако се разходим, бузите ти ще порозовеят. Ще станеш розова булка. — Той разлисти страниците на списанието. — Розова булка като тази... като тази... като тази... — Нют ѝ показва розови булки.

Катрин се замисли за розовите булки и порозовя.

— Това ще е моят подарък за Хенри Стюарт Чейсънс — продължи Нют. — Като те изведе на разходка, ще получи розова булка.

— Знаеш как се казва? — учуди се Катрин.

— Мама ми писа — отвърна той. — От Питсбърг е, нали?

— Да. Ще го харесаш.

— Може би.

— Ще... ще дойдеш ли на сватбата, Нют?

— Съмнявам се.

— Отпуската ти не е достатъчно дълга?

— Отпуска ли? — учуди се той. Разглеждаше реклама за сребърни прибори, отпечатана на две страници. — Не съм в отпуска.

— О!?

— Аз съм това, което наричат „самоволно отлъчил се“.

— О, Нют! Не може да бъде!?

— Може — отвърна той и продължи да разглежда списанието.

— Защо, Нют?

— Искях да разбера кои сребърни прибори предпочиташ. — Той започна да чете имена на модели от списанието. — „Албърмарл“? „Хийтър“? „Леджънд“? „Рамблър Роуз“? — Вдигна очи и се усмихна. — Смятам да подаря на теб и съпруга ти лъжица.

— Нют, Нют, кажи ми, наистина...

— Искам да дойдеш с мен на разходка.

Катрин закърши ръце, по сестрински разтревожена.

— Нали ме излъга, че си избягал?

Той подсвирна тихо като полицейска сирена и повдигна вежди.

— Къде... Откъде? — попита тя.

— От Форт Браг.

— В Северна Каролина?

— Да. Близко до Файетвил, където е учила Скарлет О'Хара.

— Как дойде дотук?

Нют изправи палец и направи жеста на автостопаджииите.

— Два дни — добави той.

— Знае ли майка ти?

— Не дойдох, за да видя нея.

— А кого?

— Теб.

— Защо мен?

— Защото те обичам. А сега можем ли да излезем на разходка? Единият крак пред другия, през поляни и мостове...

Вече се разхождаха, бяха в гората, с килим от кафяви листа.

Катрин бе ядосана и разстроена, почти разплакана.

— Нют! — каза тя. — Това е абсолютно безумие!

— Откъде-накъде?

— Как можеш да избереш точно този безумен момент, за да ми кажеш, че ме обичаш? Никога досега не си ми говорил така! — тя спря.

— Да вървим — каза Нют.

— Не. Няма да продължа нататък. Изобщо не трябваше да излизам с теб!

— Но ти излезе.

— За да не си вкъщи. Ако някой беше дошъл да чуе какво ми говориш седмица преди сватбата...

— Какво щеше да си помисли?

— Че си луд.

— Защо?

Катрин пое дълбоко дъх, произнесе реч.

— Позволи ми да кажа, че съм дълбоко трогната от безумието, което извърши. Не мога да повярвам, че наистина си избягал от казармата, но може и да си. Не мога да повярвам, че наистина ме обичаш, но може би е така. Все пак...

— Обичам те — каза Нют.

— Трогната съм — отвърна Катрин. — И съм много привързана към теб, като приятел. Много. Но... просто е твърде късно. — Тя направи крачка встрани от него. — Не си ме целунал дори веднъж. — Вдигна ръце, за да се предпази. — Не искам да кажа, че трябва да го правиш сега. Просто всичко е толкова неочаквано! Нямам никаква представа как да ти отговоря!

— Нека просто се поразходим. Да прекараме времето приятно.

Отново тръгнаха.

— Как очакваше, че ще реагирам? — попита Катрин.

— Откъде да знам какво да очаквам? Никога досега не съм правил подобно нещо.

— Да не би да мислеше, че ще се хвърля на шията ти?

— Може би.

— Съжалявам, но ще те разочаровам.

— Не съм разочарован. Не съм разчитал, че това ще стане. Колко е приятно само да се разхождаме.

Катрин спря отново.

— Знаеш ли какво ще стане сега? — попита тя.

— Не.

— Стискаме ръце и се разделяме като приятели. Това ще стане сега.

Нют кимна.

— Добре. Спомняй си за мен от време на време. Спомняй си колко много те обичах.

Неволно, Катрин избухна в плач. Тя обърна гръб на Нют и се загледа в безкрайната колонада на дърветата.

— Какво означава това? — попита той.

— Гняв! — отвърна тя и стисна юмруци. — Ти нямаш никакво право...

— Трябваше да разбера.

— Дали и аз те обичам? Щях да ти го покажа отдавна.

— Щеше ли?

— Да. — Катрин се обърна към него. Лицето ѝ бе силно зачервено. — Щеше да разбереш!

— Как? — попита Нют.

— Ще да забележиш. Жените ни ги бива кой знае колко да крият такива неща.

Той се вгледа в лицето ѝ. За свой ужас, тя разбра, че е права — че жените ни ги бива кой знае колко да крият любовта.

Нют видя любовта.

И направи каквото трябваше.

Целуна я.

— Истински ад е човек да си има работа с теб — каза тя, когато я пусна.

— Да?

— Не трябваше да го правиш.

— Не ти ли хареса?

— Какво очакваше? Луда, необуздана страст?

— Пак ще ти кажа, никога не знам какво ще стане в следващия момент.

— Ще си кажем довиждане.

Той леко се намръщи.

— Добре.

Тя произнесе още една реч:

— Не съжалявам, че се целунахме. Беше хубаво. Трябваше да го направим, бяхме толкова близки! Винаги ще те помня, Нют. Желая ти щастие.

— И аз на теб.

— Благодаря ти, Нют.

— Трийсет дни — каза той.

— Какво?

— Трийсет дни в ареста... ето какво ще ми струва една целувка.

— Съжалявам, но не аз те накарах да избягаш от казармата.

— Знам — отвърна той.

— Не мисля, че заслужаваш награда за героизъм, заради глупавото нещо, което си направил.

— Трябва да е приятно да си герой. Хенри Стюарт Чейсънс герой ли е?

— Може и да бъде... Ако получи шанс — отвърна Катрин. Смутено, тя забеляза, че отново се разхождат. Сбогуването бе забравено.

— Наистина ли го обичаш? — попита той.

— Разбира се, че го обичам! — отвърна тя разпалено. — Ако не го обичах, нямаше да се омъжа за него.

— Какво толкова намиращ в него?

— Стига вече! — извика Катрин и отново спря. — Даваш ли си сметка как се държиш? У Хенри има много, много, много добри неща! Да! И вероятно много, много, много лоши. Само че това не ти влиза в работата. Обичам го и не е необходимо да обсъждам достойнствата му с теб!

— Извинявай — каза Нют.

— Наистина престани!

Той я целуна пак. Целуна я пак, защото тя искаше.

Намираха се в голяма овощна градина.

— Как успяхме да се отдалечим толкова от дома, Нют? — попита Катрин.

— Единия крак пред другия... през поляни и постове — отговори той.

— И те се добавят една към друга... крачките.

Камбаната в училището за слепи недалеч заби.

— Училище за слепи — каза Нют.

— Училище за слепи — повтори Катрин. Тя поклати глава учудено унесена. — Вече трябва да се връщам.

— Кажи довиждане.

— Всеки път, когато го кажа, получавам целувка.

Нют седна на окосената трева под едно ябълково дръвче.

— Седни — подкани я той.

— Не.

— Няма да те докосна.

— Не ти вярвам.

Катрин седна под друго дръвче, на пет метра от него. Затвори очи.

— Мечтай за Хенри Стюарт Чейсънс — каза той.

— Какво?

— Мечтай за твоя чудесен бъдещ съпруг.

— Добре, ще мечтая. — Катрин стисна клепачи още по-силно и си представи бъдещия си съпруг.

Нют се прозина.

Пчелите жужаха наоколо и Катрин едва не заспа. Когато отново отвори очи, видя, че Нют наистина спи.

Започна да похърква тихо.

Катрин остави Нют да поспи час и докато спеше, го обожаваше с цялото си сърце.

Сенките на ябълковите дръвчета започнаха да се удължават на изток. Камбаните в двора на училището за слепи отново забиха.

Чик-чирик, чик-чирик — зачурулика птичка.

Някъде далеч заръмжа автомобилен клаксон и млъкна. Заръмжа и млъкна. После замря.

Катрин стана и коленичи край Нют.

— Нют? — повика го тя.

— М-м? — обади се той и отвори очи.

— Става късно.

— Здравей, Катрин — каза той.

— Здравей, Нют — отвърна тя.

— Обичам те — каза той.

— Зная — отвърна тя.

— Твърде късно — каза той.

— Твърде късно — отвърна тя.

Нют стана и се изтегна с ръмжене.

— Приятна разходка.

— Приятна — съгласи се Катрин.

— Тук ли ще се разделим?

— Къде ще отидеш?

— Ще стопирам до града и ще се предам.

— Късмет — пожела тя.

— И на теб. Ще се омъжиш ли за мен, Катрин?

— Не.

Той се усмихна, вгледа се в нея за миг и бързо се отдалечи.

Катрин остана загледана в него, докато ставаше все по-малък сред сенките и дърветата, знаеше, че ако сега се обърне, ако я повика, тя ще хукне към него. Нямахше да има друг избор.

Нют спря. Обърна се. И я повика.

— Катрин! — повика я той.

Тя хукна към него, прегърна го, не можеше да говори.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.